

RECHTSPRAAK

Basic Fit Nederland B.V./werknemer

Werknemer vordert ontbinding van de vaststellingsovereenkomst. De kantonrechter is van oordeel dat van misbruik van omstandigheden dan wel dwaling geen sprake is en dat ook zijn beroep op de werking van de redelijkheid en billijkheid de werknemer niet kan baten.

Feiten

Met ingang van 1 oktober 2008 is werknemer in dienst gekomen bij Basic Fit in Enschede. In de loop van het dienstverband heeft werknemer min-uren opgebouwd. Op of omstreeks 15 december 2016 heeft werknemer zich ziek gemeld. Eind december 2016 en begin januari 2017 hebben partijen overlegd over beëindiging van het dienstverband en het sluiten van een vaststellingsovereenkomst. Na enige correspondentie over de min-uren hebben partijen op 11 januari 2017 een vaststellingsovereenkomst ondertekend. Daarin is onder meer bepaald dat de vorderingen van werkgever op werknemer zullen worden verrekend in het kader van de eindafrekening en dat werkgever aan werknemer een specificatie stuurt van het netto resterende bedrag dat door werknemer terugbetaald dient te worden. Basic Fit vordert onder meer veroordeling van werknemer tot betaling van een bedrag van € 1.788,37, hetgeen ziet op de resterende min-uren. Werknemer voert aan dat deze vaststellingsovereenkomst tot stand is gekomen onder invloed van misbruik van omstandigheden dan wel onder invloed van dwaling.

Oordeel

Werknemer heeft aangevoerd dat er in zijn geval sprake is geweest van misbruik van omstandigheden dan wel van dwaling aan zijn kant. Volgens werknemer was hij op en had hij dringend behoefte aan rust, hetgeen hij ook aan de werkgever bekend heeft gemaakt. Naar het oordeel van de kantonrechter volgt uit deze omstandigheden niet zonder meer dat (en zo ja op welke wijze) er sprake is geweest van misbruik van omstandigheden bij de totstandkoming van de vaststellingsovereenkomst. Naar het oordeel van de kantonrechter blijkt uit de e-mailwisseling die aan de totstandkoming van de vaststellingsovereenkomst is voorafgegaan dat werknemer een actieve bijdrage levert aan het tot stand komen van een afspraak over de min-uren en de negatieve vakantie-uren. Uit niets blijkt dat werknemer door de werkgever onder druk is gezet om hem er (onnadenkend) toe te bewegen om in te stemmen met hetgeen de werkgever wenst. Evenmin blijkt uit de e-mailberichten dat werknemer de onderhandelingen niet aankon. Ten slotte overweegt de kantonrechter dat werknemer zich bewust moet zijn geweest van het feit dat hij juridisch advies had kunnen inwinnen, gezien

het feit dat hij daarover een opmerking maakt in zijn e-mail van 5 januari 2017. De kantonrechter komt tot het oordeel dat de vaststellingsovereenkomst niet tot stand is gekomen onder invloed van misbruik van omstandigheden. De overeenkomst van partijen zou evenwel vernietigbaar kunnen zijn wanneer deze onder invloed van dwaling tot stand is gekomen. Werknemer heeft in dat verband aangevoerd dat hij de overeenkomst niet had gesloten indien hij beter was ingelicht over de gevolgen daarvan. Naar het oordeel van de kantonrechter kan dit verweer geen standhouden, aangezien werknemer in zijn verweer onvoldoende concreet heeft gemaakt waarover hij heeft gedwaald. Ten aanzien van deze min-uren is evenmin gebleken dat werknemer daarover onjuist of niet is geïnformeerd. Werknemer heeft aangevoerd dat het redelijk zou zijn dat de werkgever de helft van de ontstane min-uren voor zijn rekening neemt. Een basis hiervoor is echter in de arbeidsovereenkomst of in de wet niet te vinden. Bovendien heeft werknemer actief onderhandeld over het aantal uren dat hem door Basic Fit in rekening is gebracht, waarna overeenstemming daarover is bereikt. In welk opzicht werknemer ten aanzien van de min-uren heeft gedwaald, is daarom naar het oordeel van de kantonrechter niet gebleken. Het beroep op dwaling faalt. Uiterst subsidiair kan het verweer van werknemer worden opgevat als een beroep op goed werkgeverschap dan wel de werking van redelijkheid en billijkheid, naar maatstaven waarvan het in de omstandigheden van dit geval onaanvaardbaar is om de vordering uit min-uren volledig ten laste van werknemer te laten komen. Naar het oordeel van de kantonrechter kan dit verweer evenmin slagen. Aan dit verweer heeft werknemer namelijk geen andere feiten of omstandigheden ten grondslag gelegd dan die hiervoor reeds zijn besproken. De vordering van Basic Fit tot betaling van de vordering uit min-uren en negatieve vakantie-uren is daarom toewijsbaar.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 03-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:1336

Zaaknummer: 6415309 \ CV EXPL 17-6749

Rechters: M. Willemse

Wetsartikelen: 3:44 BW en 7:900 BW